

Gerard van Gemert
Tussen de palen

8

Rotjongens

‘Fietsen we samen?’ vroeg Joeri.

‘Is goed,’ antwoordde Daan. ‘Even mijn tas pakken.’

‘Oké,’ zei Joeri. ‘Dan loop ik vast naar de fietsen.’

Daan knikte. Hij liep naar de hoek van de kantine.

Daar was een rek voor de voetbaltassen.

‘Dat was een zware training,’ zei Joeri

toen ze naast elkaar fietsten.

‘Veel te veel loopwerk,’ mopperde Daan.

Daar was Joeri het mee eens.

‘Maar gelukkig doet Joost het loopwerk

altijd met bal. Dat maakt het wel een stuk leuker.’

‘Ik doe veel liever positiespelletjes,

een partijtje of afmaken op doel,’ zei Daan.

‘Dat heen en weer lopen met de bal

vind ik zo doelloos.’

‘Je krijgt er in ieder geval wel conditie van,’

zei Joeri. ‘En daar gaat het om.

We trainen natuurlijk zo hard omdat we zaterdag

tegen de Boys moeten.’

Daan zweeg. Hij wist wel dat Joeri gelijk had,

maar hij had nu eenmaal een hekel

aan conditietraining. Maar nu hij in de E1

van vv Almia zat, hoorde dat erbij.

Toen hij nog in de E6 speelde,

deden ze zelden conditietraining.

En zaterdag moesten ze inderdaad

tegen Almse Boys E1. Er waren twee clubs

in Almen aan den IJssel: vv Almia en Almse Boys.

De wedstrijden tussen deze twee clubs

waren altijd spannend omdat ze rivalen waren.

‘Fietsen we over het industrieterrein of door het centrum?’ vroeg Joeri.
Daan dacht na. ‘Doe maar over het industrieterrein. Dan hoeven we niet over de brug. Want die zal wel weer openstaan.’
‘Kijk daar nou,’ zei Joeri en hij wees voor zich uit.
‘Wat zijn die aan het doen?’
Daan keek waar Joeri naar wees.
Hij zag een stel jongens op de stoep met een bal. Zodra er iemand langsfietsde, probeerden ze die met de bal te raken.
‘Wat een idioten.’
‘Dat moeten ze bij mij niet flikken,’ zei Joeri.
‘Eens kijken wat ze bij dat meisje doen,’ zei Daan. Zonder dat hij er erg in had, ging hij langzamer fietsen.
Daan en Joeri zagen dat het meisje voor hen ook trager ging fietsen. Een van de jongens had de bal op de stoep gelegd en stond klaar om te schieten.
‘Ze zullen toch niet op dat meisje schieten?’ vroeg Joeri vol ongeloof in zijn stem.
‘Daar ziet het wel naar uit,’ zei Daan. Hij had zijn ogen half dichtgeknepen. Het meisje zag het gevaar ook en fietste zo ver mogelijk bij de jongens vandaan. Op het moment dat ze langs de bal fietste, schoot een van de jongens de bal zo hard als hij kon naar haar toe. Hij ging rakelings langs haar hoofd. Het meisje bukte en toen ze merkte dat de bal haar gemist had, fietste ze zichtbaar geschrokken snel verder.

‘Dat zullen ze toch niet ook bij ons doen?’
vroeg Daan.

‘Als dat gebeurt, zijn ze nog niet jarig,’
reageerde Joeri.

Daan grinnikte. Hij kende de stoere taal
van zijn teamgenoot inmiddels wel.

Als hij tijdens een wedstrijd een schop kreeg,
kon hij behoorlijk uit zijn vel springen.

Vaak wist Daan hem dan wel tot bedaren te brengen.

‘Zij zijn met z’n vijven en wij maar met z’n tweeën,’
waarschuwde Daan hem. ‘Doe dus geen gekke dingen.’

Joeri antwoordde niet, maar keek
wat de groep jongens zou doen.

Een van hen had de bal weer neergelegd.

Het was duidelijk dat ze nu wachtten
tot Daan en Joeri langsreden.

‘Zullen we sneller fietsen?’ vroeg Daan.

‘Of stappen we af?’ Hij had geen zin
om een bal tegen zijn hoofd te krijgen.

‘Gewoon doorfietsen,’ gromde Joeri.

Zijn gezicht stond strak.

In een rustig tempo fietsten Daan en Joeri langs de groep jongens.

‘Nu, Dave!’ schreeuwde een van hen.

De jongen die blijkbaar Dave heette, knalde de bal naar de twee spelers van vv Almia.

Op het moment dat hij schoot, remde Joeri af en liet hij zijn fiets op de grond vallen.

De bal vloog tussen hem en Daan door en stuiterde via een muurtje terug de weg op.

Joeri deed een paar passen in de richting van de bal en pakte hem op.

‘Hier, Kief,’ riep hij en hij gooide de bal naar hem toe.

Daan schrok eerst, maar wist de bal toch met één hand op te vangen.

Joeri rende naar zijn fiets en sprong er zo snel als hij kon weer op. ‘Fietsen, Kief!’

Daan probeerde snelheid te maken, maar dat ging moeizaam met maar één hand aan het stuur. Gelukkig hadden de jongens aan de kant van de weg even tijd nodig om te beseffen wat er gebeurde.

Toen ze zich realiseerden dat Daan er met hun bal vandoor ging, renden ze achter Daan en Joeri aan.

Eerst kwamen ze nog wel iets dichterbij.

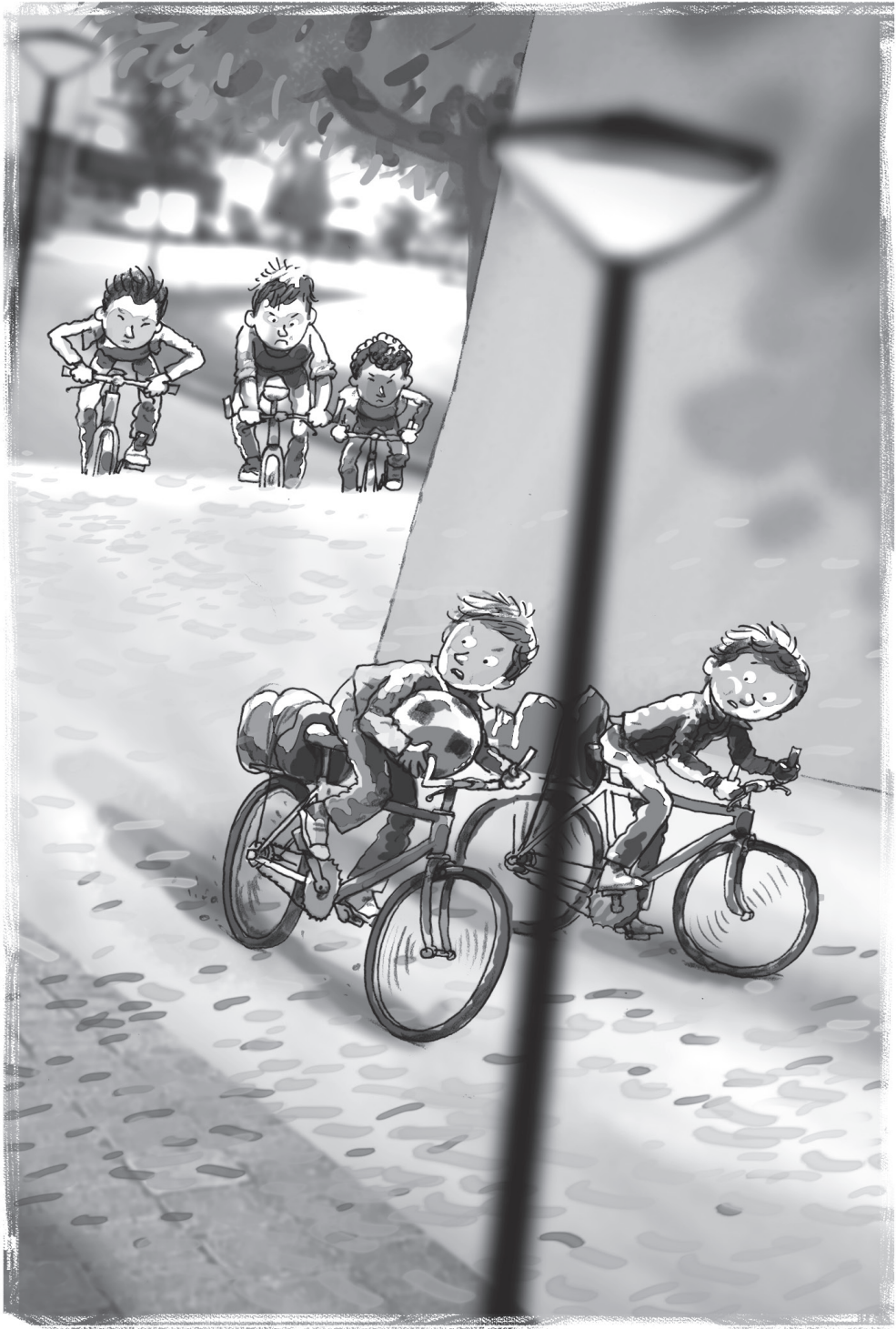
Maar Daan en Joeri maakten snel vaart, waardoor ze niet meer in te halen waren.

‘En nu?’ hijgde Daan. Hij was meer buiten adem van de spanning dan van het snelle fietsen.

‘Doorfietsen,’ schreeuwde Joeri.

Hij stak zijn hand uit. ‘Geef de bal maar aan mij.’

Daan gooide de bal naar zijn vriend en keek om.

Hij zag dat de jongens inmiddels ook op hun fiets zaten.
'Ze komen achter ons aan!' riep hij.
Joeri keek ook om. Dat ging bijna fout.
Omdat hij in een hand de bal vasthad, raakte hij bijna uit zijn evenwicht.
Op het nippertje wist hij op zijn fiets te blijven.
'Sneller,' riep hij naar Daan.
Die ging op de pedalen staan en maakte snelheid. 'Waarheen?' riep hij.
'Naar de houtzagerij,' schreeuwde Joeri.
'Eerste straat rechts.'

Verstopt

‘En nu?’ schreeuwde Daan.
Hij remde bij de houtzagerij.
Joeri fietste hem voorbij.
‘Hierheen,’ zei hij, terwijl hij de bal op de grond gooide. Die rolde een stukje door. Joeri stapte van zijn fiets af en zette hem tegen de houten wand.
‘Pak de bal,’ riep hij naar Daan.
Daan had zijn fiets ook tegen de muur gezet en rende achter de bal aan.
‘Fiets naar binnen,’ commandeerde Joeri.
Hij had een deurtje geopend en tilde zijn fiets al over het randje heen. Daan gooide de bal naar binnen en volgde het voorbeeld van zijn teamgenoot.
Joeri sloot de deur direct toen Daan binnen was.
‘En nu?’ vroeg Daan nog een keer.
‘Ssst,’ antwoordde Joeri en hij hield zijn vinger voor zijn mond.
Daan haalde diep adem. Hij voelde zijn hart in zijn borst kloppen. ‘Ik hoor ze,’ fluisterde hij. Joeri knikte, maar zei niets terug.
Buiten was duidelijk te horen dat de jongens die hen achtervolgden vlakbij waren. Waarschijnlijk hadden ze gezien waar Daan en Joeri waren afgeslagen.
‘Hier moeten ze ergens zijn,’ hoorden ze een van de jongens zeggen.
Hij had een opvallend zware stem.
‘Weet je het zeker?’ vroeg een ander.
‘Honderd procent,’ zei de eerste.

Daan luisterde aandachtig en probeerde erachter te komen waar de jongens heen liepen. Hij hoopte maar dat ze de deur niet vonden waardoor zij naar binnen waren gegaan. Joeri tikte op Daans schouder. Hierheen, zei hij door alleen zijn lippen te bewegen zonder geluid te maken. Hij pakte zijn fiets en sloop bij de deur vandaan. Daan keek om zich heen en had nu pas in de gaten dat ze in een grote hal waren, waar allemaal planken en balken lagen opgeslagen. Daan had zijn fiets ook gepakt en liep achter Joeri aan. Bij een berg bleef Joeri staan. Daan kon niet zien wat eronder zat omdat er een groot zeil overheen lag. Joeri zette zijn fiets achter de berg en ging er zelf tegenaan zitten. Daan deed hetzelfde, allemaal erg voorzichtig om vooral geen geluid te maken. Zo zaten ze daar een paar minuten en net toen Daan dacht dat de jongens inmiddels wel vertrokken zouden zijn, hoorde hij de deur opengaan. ‘Ze zullen wel hier naar binnen zijn gegaan,’ zei een van hen. Het was de jongen met de zware stem. Door de galm was duidelijk dat hij de hal binnenliep. Daan slikte en keek opzij naar Joeri. Die hield weer een vinger voor zijn mond. ‘Hier zijn ze niet,’ zei een van de jongens. ‘Dat moet,’ zei de jongen die het eerste binnen was gekomen.

‘Ze kunnen toch niet zomaar verdwenen zijn?’
‘Misschien hebben ze wel een andere weg genomen,’
zei de andere jongen.
Maar de jongen met de zware stem gaf niet op.
‘Nee, ze zijn hier ergens.’
Daan merkte dat al zijn spieren strak stonden
van de spanning. Hij probeerde zelfs nauwelijks
te ademen omdat hij bang was
dat het geluid ervan hen zou verraden.
Hij schrok toen Joeri hem aanstootte.
Waar is de bal? vroeg hij,
weer zonder geluid te maken.
Daan dacht even na en kneep toen zijn ogen dicht.
Die moest nog ergens in de hal liggen.
Hij had wel zijn fiets meegenomen achter de berg
onder het zeil, maar de bal was hij vergeten.
Die ligt nog daar, antwoordde hij op dezelfde manier
als Joeri.
Die kneep zijn lippen op elkaar en deed zijn ogen
even dicht. Een klein zuchtje ontsnapte
tussen zijn lippen door.
Daan begreep dat het nu wachten was
tot de jongens hun bal zouden zien liggen.
Hij wist niet waar de bal naartoe gerold was,
maar ver kon hij niet zijn.
‘Kom, we gaan weer,’ zei de jongen
die als tweede naar binnen was gekomen.
Er kwam geen antwoord.
‘Kom op, Dave,’ drong de jongen aan.
‘Oké,’ antwoordde Dave.
Hij was de jongen met de zware stem.
Daan hoorde hem bij hen vandaan lopen